

๒๓

ใบไม้ในป่าประดู่ลาย

การศึกษาวิชาธรรมกายนั้น เป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง จิตต้องบริสุทธิ์และไม่มีอะไรเหนียวรั้ง ไม่เกาะเกี่ยวกับเรื่อง คน สัตว์ สิ่งของ จึงจะไปรู้เรื่องราวสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้มันเหลือวิสัย และยากต่อการเข้าใจด้วยวิธีการ ให้เหตุผลแบบธรรมดา จะไปหาหลักฐานอ้างอิง หรือจะ ใช้ความนึกคิดดันเดาไม่ได้ แล้วยังเป็นสิ่งที่นอกเหนือจาก นักการศึกษาพระพุทธศาสนาหรือปราชญ์ทางพุทธศาสนา ได้ศึกษาค้นคว้ามา เหมือนใบไม้ในป่าประดู่ลาย

สมัยหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกอบใบประดู่ลาย มากำมือหนึ่ง ถามพระภิกษุว่า “ใบไม้ในกำมือกับใบไม้บน ต้นประดู่ส่วนไหนมีมากกว่ากัน” ภิกษุก็ตอบว่า “ใบไม้บน ต้นประดู่มีมากกว่าใบไม้ในกำมือ” พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า

“สัพพัญญุตญาณของเรานั้นรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงโดยไม่มีขอบเขตจำกัด แต่สิ่งที่เรานำมาสอนเรานั้นเพียงนิดเดียว เพื่อเป็นทางหลุด

พ้นจากกิเลสอาสวะ จากภพทั้ง ๓ จากกฎแห่งกรรม เพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น”

วิชาธรรมกายเหมือนใบไม้ในป่าใหญ่ ซึ่งนักปราชญ์
และนักวิชาการในทางพุทธศาสนาในระดับโลกนั้น ไม่ได้ให้
โอกาสกับตัวเองในการศึกษาธรรมปฏิบัติให้ลึกซึ้งขึ้นไป
ก็ยากต่อการจะเข้าใจสิ่งนี้ได้ เพราะฉะนั้นคำว่า “วิชา
ธรรมกาย” จึงรู้จักอยู่ในขอบเขตจำกัด สำหรับผู้ที่ได้ศึกษา
วิชาธรรมกายในโรงงานทำวิชาเท่านั้น

นอกนั้นก็รู้แต่เพียงว่า ธรรมกาย คือ พระรัตนตรัย
ภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึก ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ในที่สุด
ไปนิพพานก็ได้ ไปนรกสวรรค์ไปจับมือถือแขนสัตว์นรกหรือ
ชาวสวรรค์ได้ พุดจาได้ตอบกันได้ ญาติ บิดามารดา ปู่ย่า
ตายายไปตถกนรก พระธรรมกายไปช่วยได้ ด้วยอานุภาพ
ของพระธรรมกายที่ไม่มีประมาณ นี่คือนี่สิ่งที่ทุกคนที่อยู่นอก
โรงงานทำวิชาเข้าใจได้เพียงแค่นี้เท่านั้น จะรู้ซึ่งไปกว่านี้ ก็รู้
กันอยู่ในขอบเขตจำกัดจริงๆ

วิชาธรรมกายเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะเอาชนะกิเลส
อาสวะได้ ที่จะทำให้สันติสุขและสันติภาพของโลกที่แท้จริง
บังเกิดขึ้นได้ นอกเหนือจากวิชาธรรมกายแล้วไม่มีวิธีการ
ใดๆ เลย ที่จะทำให้สันติสุขสันติภาพโลกเกิดขึ้นได้

๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

